

Korsgaard: Ja, jeg kan kun konstatere, at Justitsministeren i hvert Fald ikke har Evnen til at trænge ind i Sagen. Jeg tvivler ogsaa paa, at han har Villien.

Inger Gautier Schmit: Den højtærede Socialminister meddelte det høje Ting, at man i Socialministeriet havde Overvejelser i Retning af at træffe mere betryggende Foranstaltninger med Hensyn til abnorme eller aandssvage Menneskers Forplantning. Det er jo et meget vidtgaaende Emne, og jeg skal slet ikke sige noget derom i Dag, da jeg ikke agter at forlænge Diskussionen. Jeg skal kun udtale, at jeg med stor Interesse vil imødesee Resultatet af disse Overvejelser.

Den højtærede Socialminister udtalte ved den Lejlighed, at han sikkert var lige saa vel orienteret med Hensyn til Sterilisationslovens Virkninger som den højtærede Justitsminister, der for Tiden administrerer dette Omraade. Det viser, synes jeg, at den højtærede Socialminister ikke kan have været til Stede forleden Dag, da den højtærede Justitsminister oplyste dette Ting om et ganske enkelt Tilfælde indenfor dette Omraade, idet den højtærede Justitsminister, jeg kan næsten sige med en henrivende Naivitet, som man maa beundre hos en Mand, der har været Rigsdagsmand i over en Menneskealder, højt læste for dette høje Ting Ord til andet et Brev fra en Mand paa Sundholm, der havde gennemgaaet den omtalte Operation. Naar jeg skal sige min ganske ærlige Mening, synes jeg, at den højtærede Justitsminister skulde have forskaaet dette høje Ting for denne Højtælsning, som ikke — det synes jeg i hvert Fald — var til Gavn for nogen som helst, tværtimod tror jeg, den hos mange fremkaldte et stærkt Ubehag. Man maatte undre sig over, at den højtærede Minister havde fundet det opportunt at oplæse et saadant privat Brev i det høje Folketing. Hvorvidt en Patient, som har gennemgaaet denne Operation, har de og de Fornemmelser, den og den Nattesved, synes jeg ærligt talt ikke er noget, man bør højt læse i en Folketingssal.

Den højtærede Justitsminister fremkom med en Bemærkning til mig om, at jeg havde udtalt noget om Biografteatre, men gik i øvrigt ikke ind paa Sagen, idet han udtalte, at der var jo en Kommission, der behandlede dette Spørgsmaal. Men det, jeg havde ønsket, var at faa et ganske bestemt Svar fra den højtærede Justitsministers Side. Jeg spurgte Ministeren, om det var Meningen, at han ogsaa nu,

altsaa medens Kommissionen sidder, vilde fortsætte med den Praksis at give disse Biografbevillinger til forskellige filantropiske Selskaber, idet jeg var af den Opfattelse, at det ikke var en heldig Løsning paa Sagen. Men jeg forstaaer, at Ministeren ikke har det til Hensigt, siden han henviste til, at Sagen nu laa i en Kommission.

Jeg vil saa gerne til sidst sige nogle ganske faa Ord til den højtærede Trafikminister, som efter min Mening paa en lidt for hurtig Maade affivede det Forslag, jeg havde stillet med Hensyn til Oprettelse af en Kunstnerfond af nogle af de Midler, som Radiofonien havde til Overskud.

Man kan ikke saadan roligt sige, synes jeg, at det berettiger Loven ikke til, fordi det ikke staar i den i Øjeblikket. Radiofonien er et fuldstændig nyt Omraade. Man har, da man vedtog denne Lov, ikke kendt dens Rækkevidde, og man kan saa udmærket godt, nu da man ser, at denne statsmonopoliserede Virksomhed indbringer saa store Midler, saa store aarlige Overskud — sidste Aar var det 1,6 Mill. Kr. —, gaa til en Overvejelse af, om der ikke er al Grund til at træffe nærmere Bestemmelse om, hvorledes disse mange Penge skal anvendes. Jeg kan ikke tænke mig, at de mange Mennesker Landet over, der betaler deres Licens, vil have noget som helst imod at gaa med til en Ordning som den af mig skitserede, og jeg er ganske vis paa, at det Spørgsmaal, efterhaanden som Radiofonien mere og mere tiltager sig Magt og mere og mere kommer til at svække de andre levende Kunstarter, vil rejse sig, om der ikke paa en eller anden Maade bør raades Bod herpaa.

Jeg har ikke tænkt, at denne Kunstnerfond alene skulde gaa til arbejdsløse Musikere, nej, jeg har netop tænkt, at denne Kunstnerfond skulde anvendes til at styrke vort Kunstnerliv, hvilket i høj Grad kan gøres nødvendigt under de daarlige økonomiske Forhold, som mange af disse Udøvere af Kunsten lever under, og jeg har altsaa, som et af de Midler, en af de Veje, jeg anviste, peget paa dette, at det var rigtigt at give adskilligt flere Stipendier til Uddannelse af unge Kunstnere, end der gives i Øjeblikket.

Og jeg synes, det var ganske naturligt, at Radiofonien stillede nogle af disse mange Midler til Raadighed for et saadant Øjemed. Da den jo i Aarenes Løb vil faa Brug for mange Kunstnere, vil det være vigtigt, at der er en dygtig ung Kunstnerstab, som Radiofonien kan vælge imellem, og her kan det sikkert med